

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: JUDr. J. J., IČO X
sídlem X

zastoupen advokátem JUDr. Michalem Juračkou
sídlem Tovární 881/7, 669 02 Znojmo

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2020, č. j. JMK 39224/2020, sp. zn. S-JMK 115418/2019/OD/Kš,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 4. 3. 2020, č.j. JMK 39224/2020, sp. zn. S-JMK 115418/2019/OD/Kš, a rozhodnutí Městského úřadu Znojmo ze dne 8. 7. 2019, č. j. MUZN 81422/2019, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Michala Juračky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2020, č.j. JMK 39224/2020, sp. zn. S-JMK 115418/2019/OD/Kš (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru dopravy, ze dne 8. 7. 2019, č. j. MUZN 81422/2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl jako provozovatel blíže specifikovaného vozidla dopustit tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití daného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
3. Konkrétně mělo dojít ze strany nezjištěného řidiče vozidla k porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu vyplývající z dopravní značky „Žluté zkřížené čáry“ (č. V 12b), a tím k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Přestupkové jednání bylo zjištěno dne 26. 4. 2017 na ulici Tovární před domem č. p. 7 ve Znojmě v době od 9:15 do 9:20. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul předcházející průběh přestupkového řízení. Žalobci byla jako provozovateli vozidla zaslána výzva k podání vysvětlení, resp. sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla. K tomu ve stanovené lhůtě nedošlo, proto bylo zahájeno řízení o přestupku provozovatele vozidla. Žalovaný se zabýval otázkou případného zániku odpovědnosti za přestupek žalobce. S odkazem na § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), účinného od 1. 7. 2017, ve spojení s § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, dospěl k závěru, že pokud se správní orgán o přestupku dozvěděl dne 2. 6. 2017 a řízení o přestupku bylo zahájeno příkazem doručeným účastníkovi dne 10. 4. 2018, byla dodržena dvouletá lhůta pro zahájení řízení.

5. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že skutkový stav byl nade vší pochybnost zjištěn, a že se nezabýval materiálním znakem přestupku řidiče, neboť řízení se týká přestupku provozovatele vozidla. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 17. 2. 2006, č. j. 1 As 237/2015 – 31, a ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 – 35) uvedl, že zkoumání okolností spáchání přestupku (např. zastavení před garáží, kterou účastník řízení používá) a důvody jednání řidiče jsou zcela irelevantní, neboť v řízení o přestupku provozovatele vozidla správní orgán nemusí zkoumat materiální znak přestupku (společenskou škodlivost). Znaky přestupku provozovatele vozidla byly naplněny. V případě odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění.

II. Žaloba

6. Žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Z hlediska skutkového děje poukázal na to, že v době spáchání údajného přestupku zastavil své vozidlo u vjezdu do garáže, která je součástí domu na ulici Tovární č. p. 881/7 ve Znojmě. Od vozidla odešel na krátkou chvíli, neboť si potřeboval dojít do kanceláře pro klíče od garážových vrat. Na této adrese má žalobce trvalé bydliště a současně i sídlo své advokátní kanceláře; to je na budově viditelně označeno. Tyto skutečnosti byly ve správním řízení prokázány.
7. V přestupkovém řízení žalobce navrhl výslech svědka – strážníka Městské policie Znojmo, který přestupek šetřil. Svědek se měl vyjádřit k otázkám podstatným pro posouzení materiální stránky přestupku (závažnost přestupku, jak dlouho vozidlo před garáží stálo, zda byl spáchaným přestupkem někdo ohrožen nebo omezen, zda se pokoušel v advokátní kanceláři kontaktovat provozovatele vozidla). Bylo pochybením, že navrhovaný důkaz nebyl proveden.
8. Podle žalobce nebyla v případě přestupku dána jeho společenská škodlivost (nebyl naplněn materiální znak přestupku). Posouzení žalovaného je v rozporu se stávající judikaturou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45), z níž vyplývá, že k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku nemusí dojít vždy, je-li naplněn formální znak přestupku. Bude tomu tak tehdy, přidruží-li se k naplnění formálních znaků přestupku takové významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Proto mělo být v posuzované věci zohledněno, že se jednalo o krátké zastavení vozidla před garáží, do níž chtěl žalobce toto vozidlo zaparkovat. Podle žalobce dopravní značka před vjezdem do garáže prakticky omezuje základní právo žalobce vlastnit majetek a užívat ho (čl. 11 Listiny základních práv a svobod).
9. Žalobce má za to, že skutková podstata přestupku podle § 125 odst. 1 písm. k) ve spojení s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu nebyla ze strany žalobce naplněna. Poukázal na nedostatečné zjištění skutkového stavu, nesprávné hodnocení důkazů a na zásadu „in dubio pro reo“. Dále nesouhlasil s tím, že by neuvedl totožnost řidiče. Jeho zmocněnec uvedl osobu řidiče do protokolu při ústním jednání (tj. že se jednalo o žalobce). Skutečnost, kdo byl řidičem vozidla, byla sdělena též strážníkovi Městské policie Znojmo. Přestupek provozovatele vozidla tedy neměl být vůbec projednáván.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě trval na tom, že se nemusel zabývat materiálním znakem přestupku řidiče, neboť řízení se týkalo přestupku provozovatele vozidla. K tomu odkázal

na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 237/2015 a sp. zn. 8 As 156/2016, z nichž dovozuje, že zkoumání okolností spáchání přestupku (např. zastavení před garáží, kterou účastník řízení užívá) a důvodů jednání řidiče, je irelevantní. Skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn, proto nebylo nutno doplnit dokazování výsledkem svědka. Údaje o totožnosti řidiče žalobce sdělil až po odložení věci (přestupku řidiče).

11. **V replice** k vyjádření žalovaného žalobce nad rámec již uvedeného sdělil, že prvním procesním úkonem ve správním řízení byl příkaz, proto žalobce sebe sama jako řidiče dříve neoznačil a učinil tak až při ústním jednání před prvostupňovým orgánem. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 237/2015 se týkal překročení nejvyšší dovolené rychlosti či omezení chodců stáním na chodníku. V tomto případě se jednalo o jiný skutek; žalobce nikoho neohrozil ani neomezil, byl postižen za to, že stál před garáží, kterou užívá. Poukázal na další příklady z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (ve věcech sp. zn. 5 As 104/2008 – 45, sp. zn. 2 As 159/2016). Z naposled odkazovaného rozsudku pak vyvodil pochybnosti o tom, že by v nyní posuzované věci bylo prokázáno neoprávněné stání vozidla (optimální časový úsek pro zastavení je doba cca 3 minuty). Postup správních orgánů žalobce považuje za hypertrofii represe ve správním právu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a že se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť zjistil vady řízení, jež ho k takovému postupu v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. opravňují.
13. Ještě než mohl soud přistoupit k posouzení důvodnosti žalobních námitek, musel se zabývat otázkou zániku přestupkové odpovědnosti, neboť se jedná o okolnost, k níž je povinen přihlížet z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2015, č. j. 3 As 57/2004 – 39, č. 845/2006 Sb. NSS). Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, č. 3528/2017 Sb. NSS, „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“.
14. Žalobce se dle správního orgánu dopustil přestupku, neboť jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. V posuzované věci nebylo sporu o tom, že skutek byl spáchán dne 26. 4. 2017 v době od 9:15 do 9:20 hodin. Porušení pravidel silničního provozu spočívalo v neoprávněném stání v místě, kde to bylo dopravní značkou zakázáno.
15. Příkaz podle § 150 odst. 1 správního řádu byl vydán dne 29. 3. 2018 a žalobci byl doručen dne 10. 4. 2018. Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že „(o)dovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“

16. Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon o přestupcích, který sjednotil prekluzivní (promlčecí) dobu pro všechny přestupky (správní delikty a přestupky podle předcházející právní úpravy). Podle § 30 písm. a) zákona o přestupcích platí, že „(p)romlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.“ Za přestupek spáchaný žalobcem je podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 1. 7 2017, možné uložit pokutu maximálně do výše 10 000 Kč; dle zákona o přestupcích tedy činí promlčecí doba v tomto případě 1 rok.
17. Podle § 31 odst. 1 zákona o přestupcích počíná promlčecí doba běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku. Podle § 32 odst. 2 písm. a) a b) téhož zákona se promlčecí doba přerušuje oznámením o zahájení tohoto přestupku (tj. doručením tohoto oznámení), nebo vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přičemž přerušením promlčecí doby počíná běžet promlčecí doba nová.
18. Podle § 112 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že „na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější“.
19. Podle § 112 odst. 2 zákona o přestupcích ve znění účinném do 25. 2. 2020 platilo, že „(u)stanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Dle právní úpravy v tomto znění tak odpovědnost žalobkyně za správní delikt nemohla zaniknout dříve, než by zanikla dle zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017.
20. Ještě v průběhu řízení o přestupku však Ústavní soud nálezem ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, zrušil pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) větu první § 112 odst. 2 zákona o přestupcích dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů, k čemuž došlo dne 26. 2. 2020. Ústavní soud následně nálezem ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, ze stejného důvodu zrušil i zbývající část § 112 odst. 2 přestupkového zákona, a to dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, k čemuž došlo dne 22. 7. 2020. V tomto nálezu (body 21 – 24) shrnul:
21. V „nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým bylo zrušeno ustanovení § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky, se Ústavní soud zabýval výkladem pojmu „trestnost“ v čl. 40 odst. 6 větě první Listiny. Dospěl zde k závěru, že v základu institutu promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek leží myšlenka, že uplynutím času slábné, až docela zanikne potřeba trestněprávní reakce na čin jak z hlediska generální prevence, tak z hlediska individuálního. Nová právní úprava, která může způsobit, že k promlčení dojde až po delším čase v porovnání s úpravou předchozí, v sobě nutně nese náhled, že zákonodárce nově pojímá spáchaný čin

závažněji, stanovil-li úpravu, která umožní zánik trestnosti uplynutím delšího časového úseku v porovnání s předchozí úpravou. Ústavní předpisy obecně nekladou překážku zpřísnění trestnosti, jde-li stále o úpravu trestu přiměřenou spáchanému činu. Může se tak dít jen pro činy spáchané po účinnosti úpravy, jež přinesla zpřísnění trestnosti, nikoli pro činy spáchané před její účinností. Ustanovení čl. 40 odst. 6 věty první Listiny dopadá na každou úpravu, která přináší prostřednictvím úpravy promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek zpřísnění trestnosti. V uvedeném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 tak byl vyjádřen právní názor, podle kterého § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky přikazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona, neboť úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s nímž byla v tehdejší věci napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož vede k užití pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu Ústavní soud § 112 odst. 2 větu první zákona o odpovědnosti za přestupky zrušil pro jeho rozpor s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. (...)

22. Již v minulosti Ústavní soud též dovodil [srov. např. náleze ze dne 22. 1. 2001 sp. zn. IV. ÚS 158/2000 (N 12/21 SbNU 91)], že podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější. (...) Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.), a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější.“
23. Soud se tedy zabýval tím, která právní úprava zániku odpovědnosti za správní delikt (přestupek) je pro žalobce příznivější. Podle § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu by odpovědnost žalobce za správní delikt zanikla, jestliže by o něm správní orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Žalobce se protiprávního jednání dopustil dne 26. 4. 2017. Správní orgán I. stupně se o správním deliktu dozvěděl dne 2. 6. 2017 z oznámení o přestupku v dopravě vyhotoveného Městskou policií Znojmo. Správní řízení s žalobcem jako provozovatelem vozidla bylo zahájeno dne 10. 4. 2018 doručením příkazu, tedy v rámci dvouleté subjektivní i čtyřleté objektivní lhůty ve smyslu § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Při aplikaci této právní úpravy by k zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt (přestupek) nedošlo, neboť o něm bylo pravomocně rozhodnuto před uplynutím čtyřleté objektivní lhůty.
24. Podle zákona o přestupcích [viz shora citovaný § 30 písm. a), § 31 odst. 1] začala promlčecí doba za správní delikt (přestupek) žalobce běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku, tj. 27. 4. 2017. V případě přestupku žalobce se běh promlčecí doby přerušil dne 10. 4. 2018, kdy byl žalobci doručen příkaz, jímž byl uznán vinným ze spáchání přestupku.

Dne 11. 4. 2018 tedy počala dle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích běžet nová jednoletá promlčecí doba. Prvostupňové rozhodnutí, jehož vydání by mohlo vést k dalšímu přerušení promlčecí doby, však bylo vydáno až dne 8. 7. 2019. Je tedy nutno konstatovat, že subjektivní promlčecí doba v tomto případě marně uplynula dnem 11. 4. 2019 a odpovědnost žalobce za přestupek, který mu byl kladen za vinu, podle zákona o přestupcích zanikla. Tato právní úprava je tedy pro žalobce jednoznačně příznivější (§ 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, čl. 40 odst. 6 Listiny, nálezy Ústavního soudu Pl. Ús 4/20, body 22, 23), a proto musí být aplikována.

25. Jak bylo uvedeno již výše, k zániku přestupkové odpovědnosti je soud povinen přihlížet dle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2010, č. j. 7 As 61/2010 - 89). Bylo tedy úlohou soudu, aby tuto skutečnost zohlednil, aniž byla žalobcem namítána, neboť není možné vést řízení o přestupku a o tomto přestupku rozhodovat, pokud v důsledku uplynutí promlčecí doby došlo k zániku odpovědnosti za přestupek.
26. S ohledem na zjištěnou vadu řízení se již soud nezabýval jednotlivými žalobními námitkami a přistoupil jak ke zrušení napadeného rozhodnutí, tak ke zrušení rozhodnutí prvostupňového [§ 78 odst. 1, 3, ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. V dalším řízení je na místě řízení o přestupku v souladu s § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky zastavit.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem tvořených náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, podání repliky) a tři režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a částkou 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše žalobci přiznaných nákladů tak činí 15 342 Kč.
28. Krajský soud nakonec považuje za vhodné poskytnout účastníkům řízení vysvětlení týkající se změny v obsazení soudu a z toho plynoucí skutečnosti, že ve věci nerozhodovala samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., jak byli účastníci řízení poučeni v průběhu soudního řízení, nýbrž samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph. D. Změnou rozvrhu práce Krajského soudu v Brně č. 8 na rok 2021, která je dostupná též na www.justice.cz, totiž došlo s účinností od 1. 9. 2021 k zařazení naposled jmenované soudkyně do soudního oddělení 34 Az, do něhož je zařazena též samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D. Tato samosoudkyně je však t. č. dlouhodobě nepřítomná, a proto v této věci, která přišla na pořad jednání, rozhodovat nemohla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 22. července 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně